

den mindste Forbindelse med noget indenfor denne Administration, til Amtsforvalter. Jeg vil derfor haabe, at der snart maa komme en Finansminister, som vil forandre den nuværende Praksis, saaledes at Amtstuernes Personale kan komme til at rykke op i disse Stillinger, naar de paagældende virkelig er kvalificerede.

Jeg beklager meget, at Finansministeren har forstaaet Formandens Afgørelse saaledes, at han ikke vil besvare min Bemærkning om Diskontoforhøjelsen. Denne Diskontoforhøjelse griber direkte ind paa et Punkt, som vi i Dag behandler, nemlig Spørgsmaalet om, hvilken Rente Staten kommer til at betale af et Laan i Nationalbanken. Det forekommer mig derfor, at der havde været god Grund til at drøfte dette og fuld Anledning for Finansministeren til ogsaa at tage Ordet her og forklare det højst beklagelige Skridt, der er taget i disse Dage. Men der er jo en Tilbøjelighed til at udskyde, og der er da ikke andet at sige til Finansministeren, end at der kommer jo et Øjeblik, hvor man ikke kan udskyde længere, og da vil Debatten komme. Men indtil da vil jeg ligesom det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen opfordre mine Partifæller til ikke at deltage i nogen Afstemning vedrørende noget Afsnit paa dette Finanslovsforslag, som vedrører Finansministeren.

Hauge: Den højtærede Finansministers Udtalelse om hans Stilling til Amtstuefuldmægtigenes Ønske afviger ikke fra, hvad den højtærede Minister tidligere har sagt. Da han altsaa ikke har villet afgive mere fyldestgørende Udsagn med Hensyn til Amtstuefuldmægtigenes Ønske, end han tidligere har afgivet, betragter jeg de i Dag faldne Udtalelser som fuldkommen værdiløse i denne Forbindelse. Det er jo for saa vidt ogsaa et Resultat, men det er et kummerligt Resultat, et Resultat, som Amtstuefuldmægtigene har god Grund til at beklage sig over, saa meget mere som den Kommissionsbetænkning, som jeg henviste til, indeholder et virkeligt Tilsagn til de paagældende, et Tilsagn, der var bygget paa en faktisk foreliggende Overenskomst, saaledes at Centraladministrationens Embedsmænds Repræsentant, Departementschef Vedel, i Virkeligheden indtraadte som en Art Garant for, at Amtstuefuldmægtigene fik deres Ønske opfyldt. Men efter at den højtærede Finansminister nu faktisk paa ny har stillet sig paa et afvisende Standpunkt, har Amtstuefuldmægtigene ikke andet at gøre indtil videre

end at tage dette Standpunkt til Efterretning.

Finansministeren (N. Neergaard): Den Besættelse, som det ærede Medlem Hr. Rode omtalte, var af en ganske særlig Beskaffenhed. Naar jeg der ansatte en Mand, som hverken var ansat i Centraladministrationen eller var Amtstuefuldmægtig, laa det i, at det var i Sønderjylland, og jeg ansaa det for ønskeligt, at man, hvis des var muligt, besatte i hvert Tilfælde een af disse Stillinger, for hvilke der ikke lovmæssig kræves bestemte Kvalifikationer, med en Sønderjyde, og mellem dem, der var Tale om, ansaa jeg den paagældende for bedst kvalificeret. Men det er selvfølgelig intet som helst Præcedens for Ansættelse af Amtsforvaltere i Kongeriget.

Hvad Diskontospørgsmaalet angaar, maatte jeg forstaa den højtærede Formand saaledes — hvad jeg syntes var i god Overensstemmelse med Forretningsordenen —, at han ikke ønskede dette Spørgsmaal diskuteret her. Min Stilling til Spørgsmaalet Diskontoforhøjelse er den samme, som jeg udtalte for kort Tid siden i dette høje Ting ved Behandlingen af Loven om Valutaegaliseringsfonden. Som det ærede Medlem ved, er det ikke Finansministeren, der fastsætter Diskontoen; han har efter Oktrojen Ret til at blive hørt, men det er Nationalbanken, som træffer Bestemmelsen. Jeg har deltaget i en Forhandling om Diskontoen og gjort min Anskuelse derom gældende, en Anskuelse, som jo er kendt, og derudover har jeg intet nærmere at udtale.

Rode: Den højtærede Statsministers Udtalelse nu er kun et Vidnesbyrd om den utrolige Svaghedstilstand, hvori den nuværende Regering befinder sig. At noget for Landets Økonomi saa indgribende kan finde Sted mod Finansministerens Ønske, naar Forholdet er det, at Nationalbanken har været i den Situation, at den af Hensyn til sin økonomiske Politik i det hele taget har maattet anmode om Statens Bistand, at en saadan Politik kan gennemføres til Trods for Erhvervenes Opfattelse og til Trods for Finansministeriets Opfattelse, er et Vidnesbyrd om, at der overhovedet ikke er nogen Regering her i Landet for Tiden.

Finansministeren (N. Neergaard): Det er et grundlæggende Træk i hele vor Pengeforfatning lige fra Aaret 1818 og